МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЦЕНТР МІЖДИСЦИПЛІНАРНИХ СТУДІЙ

УКРАЇНСЬКИЙ МОДЕРНІЗМ ЗІ СТОЛІТНЬОЇ ВІДСТАНІ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Випуск X, спеціальний

Рівне
2001

ББК 83
Л 43
8

У збірнику вміщені статті учасників Всеукраїнської наукової конференції «Український модернізм зі столітньої відстані», що відбулася 26-27 квітня 2001 року в Рівненському гуманітарному університеті. Теми поданих публікацій стосуються актуальних завдань дослідження української літератури кінця XIX - XX століть. Матеріали збірника можуть бути використані науковцями, студентами, вчителями-словесниками.

Збірник затверджений ВАК України як наукове видання,
в якому можуть публікуватися результати кандидатських
і докторських дисертацій із філологічних наук

Рекомендовано до друку Вченою радою
Рівненського державного гуманітарного університету

Редакційна колегія:

доктор філологічних наук, професор ДАВИДЮК В.Ф.
(Волинський державний університет ім. Лесі Українки)

доктор філологічних наук, професор ДЕНИСЮК І.О.
(Львівський національний університет ім. Івана Франка)

доктор філологічних наук, професор ҐОЛОМБ Л.Г.
(Ужгородський національний університет)

доктор філологічних наук, професор МЕЙЗЕРСЬКА Т.С.
(Одеський національний університет ім. І.І.Мечникова)

доктор філологічних наук, професор ПОЛІЩУК Я.О.
(Рівненський державний гуманітарний університет, *головний редактор*)

доктор філологічних наук, професор ТУРГАН О. Д.
(Запорізький державний університет)

доктор філологічних наук, професор ХРОПКО П.П.
(Національний педагогічний університет ім. М.П.Драгоманова, м.Київ)

доктор філологічних наук, професор ШУЛЬЖУК К.Ф.
(Рівненський державний гуманітарний університет)

Наукові редактори:
кандидат філологічних наук, доцент ТХОРУК Р.Л.
кандидат філологічних наук, доцент ЗАХАРЧУК І.В.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31. Рівненський державний гуманітарний

10. Вороний Микола. Поезії. Переклади. Критика. Публіцистика. - К.: Наукова думка, 1996. - 698с.
11. Українка Леся. Зібр.творів у 12-и т. - К.: Наукова думка, 1977. - Т.8. - 314с.
12. Лосев А.Ф. Культура XX века. - М.: Наука, 1991.
13. Коцюбинський Михайло.Твори в 7-и т. - Т.1. - К.: Наукова думка, 1973. - 404с.

Алла МАТчУК

ПІДТЕКСТ У ЛІТЕРАТУРІ XX СТОЛІТТЯ

Підтекст - такий же давній, як і культура побутового, релігійного і художнього спілкування людства. В якості додаткового непрямо висловленого смислу його слід розглядати поза часовими межами - як феномен культури та мистецтва - а значить і літератури. Про це свідчать фольклор, релігійні книги, античне словесне мистецтво, середньовічні тексти, твори періодів Відродження і Просвітництва, художня література XIX-XXI століття.

Логічно обумовленою, у зв'язку з вищесказаним, є констатація наявності прихованого змісту в творах класичного, барокового, сентиментального та романтичного спрямування, в реалізмі (різного гатунку), модернізмі та постмодернізмі. Об'єктивність функціонування підтексту пояснюється тим, що культура усного і писемного спілкування людей передбачає можливість (а нерідко і необхідність) непрямого інформування, коли адресату (читачу, глядачу, співрозмовнику) «дають зрозуміти» те, що мають на увазі шляхом «тонких», «туманних» чи «прозорих» натяків, виражених у формі різноманітних недомовок, багатозначностей, прислів'їв чи приказок і ін., або шляхом «підведення» реципієнта до певних умовисновків.

Підтекст - це «прихований внутрішній смисл висловлювання, що випливає із співвідношення прямих словесних значень з контекстом ситуацій» (В.Брюховецький) [1]. На сучасному етапі розвитку літератури та літературознавства в якості смислового аналога цього поняття використовуються такі вирази: «прихований смисл», «другий зміст», «глибинний смисл», «додатковий зміст» тощо.

Існують також і образні назви даного феномена: «задня» чи «закутана» думка (В.Бєлінський), «вищий зміст» (Леся Українка), «підводна течія» (Вол.Немирович-Данченко), «підводна частина айсберга» (Е.Гемінґвей), «розмитий текст» (Ф.Ґарсія Лорка), «струмінь під текстом» (А.Макаренко).

Розуміння підтексту як глибинного не висловленого прямо смислу і зумовило такі його функції в літературному творі: антицензурну, дискурсивну, емоціогенну, прогностичну, етико-дипломатичну, які в кожному окремому випадку мають свої детермінанти. Наприклад, згідно з євангельськими текстами Ісус

«говорив з народом притчами» і «без притч не розмовляв з ним» (Матф., XIII; 34) [2], бо вважав, що в притчах - «таємниці Царства Божого» (Марк, IV; 11) [2] і треба вчитись їх розуміти (дискурсивна функція підтексту).

У «Слові о полку Ігоревім» втілено яскравий приклад використання глибинного смислу з прогностичною метою (сон Святослава). Емоціогенна роль підтексту відчутно сильна у п'єсі М.Метерлінка «Там, всередині» (пробудження у глядача чи читача емоцій страху, невпевненості).

Виявлена В.Брюховецьким природа підтексту дає можливість розглядати його як явище багатогранне, що характеризується в різних аспектах, що взаємно доповнюються. У зв'язку з цим виділяються такі його різновиди: логічний та емоційний (за інформаційною сутністю); вербальний та невербальний (за способом об'єктивації); простий та складний (за ступенем складності прояву); глибинний та поверхневий (за мірою труднощів розуміння); за характером інтелектуальної та емоційної активності читача - підтекст-силогізм, підтекст-здогад, підтекст-аналогія, підтекст-асоціація. Слід вказати ще і на діапазон прояву другого змісту, який здатний обмежуватись як одним реченням, так і розширюватись до рамок цілісного тексту (Ф.Іскандер, «Кролики та удави»). Літературна практика використання підтексту засвідчила наявність великої кількості різноманітних способів його втілення. Оскільки найбільш узагальнені, видові ознаки притаманні логічному та емоційному різновидам додаткового змісту, то ми спинимося на характеристиці саме їхніх засобів прояву.

В унісон з уже наведеним вище визначенням підтексту, В.Лесин характеризує підтекст як потенційно можливий умовисновок, що сам по собі випливає із сюжетних ситуацій [3]; Л.Доблаєв розглядає літературний твір як систему текстуальних суджень, що є логічною основою для можливого умовисновку [4]. Саме з цих позицій і слід розглядати механізм виникнення логічного підтексту, який полягає в тому, що довільні чи мимовільні співвідношення текстуальних суджень, мотивів, змальованих у творі ситуацій, подій, образів, світоглядних позицій персонажів (інколи автора) є потенційною передумовою виникнення силогізму, нових суджень у формі здогаду чи вірогідно можливих інтуїтивних припущень. Наприклад, у творі «І мертвим, і живим, і ненарожденним…» Т.Г.Шевченко використав у значенні епіграфа біблійну фразу: «Аще кто речет, яко люблю Бога, а брата своего ненавидит, ложь есть» [5]. Назва вірша та епіграф до нього - це два поетичних судження, з яких випливає натяк-умовисновок автора про подвійну мораль тогочасного суспільства.

Способи об'єктивації логічного підтексту в літературному творі різноманітні. Найбільш поширеними серед них є співвідношення: 1) окремих суджень у тексті, які здатні наштовхнути читача на передбачений (або не передбачений) автором силогізм; 2) змісту основного тексту і вставних елементів (казок, байок, леґенд, притч, анекдотів, пісень і ін.); 3) смислу

заголовка твору і одного або декількох епітетів; 4) смислу заголовка твору і лейтмотивного судження автора чи героя; 5) смислу епіграфа та основної думки твору. (Приклад одного із варіантів співвідношень подано вище.)

До засобів втілення логічного підтексту відносяться перенесення персонажів у інший простір і час (Л.Костенко, «Дума про братів неазовських»; О.Твардовський, «Василь Тьоркін на тому світі»; М.Булгаков, «Пригоди Чичикова»); смислова перецентровка відомих біблійних істин (Т.Шевченко, «Псалми Давидові», його «Подражанія»; О.Пушкін, «Десята заповідь»); співвідношення декількох символічних значень одного і того ж образу: Прометей - символ борця проти язичеських богів і Прометей - символ борця проти колонізаторів (Т.Шевченко, «Кавказ»); Лелека - символ щастя і символ дітонародження (Л.Костенко, «Летючі катрени»); Калина - символ України і символ рідного дому (І.Драч, «Лист до калини, залишеної на рідному лузі в Теліженцях»).

У практиці художнього (чи побутового) спілкування логічний підтекст нерідко втілюється у вигляді прямого та непрямого натяків, що проявляються як: часткова інформація про події та явища, двозначні судження, недомовки, замовчування, багатозначні вислови, опис зовнішніх ознак предмета з метою уникнення використання їхніх прямих назв. Непрямий натяк у формі багатозначної форми, наприклад, використав О.Рибаков у творі «Діти Арбату», включивши його у діалог героїв, коли один з них на прохання «проінформувати про Сашину справу, посміхаючись, сказав: «В глибокій млі таїться він…», даючи зрозуміти, що справа йому не відома…» [6]

Джерелом логічного підтексту є смислові протиріччя: слова і вчинки персонажа; його висловів і ситуації, в якій вони були зроблені; значення і смислу висловлювання; смислу і тону мовлення, оціночних висловлювань автора (або персонажа) стосовно зображуваних подій або героїв. Наприклад, в оповіданні В.Кави «Іванок» описано епізод, додатковий зміст якого базується на протиставленні слів та ситуації, що описується. Товариш Іванка від імені вчительки запрошує хлопчика на екскурсію. Іванок відмовляється, мотивуваши тим, що треба робити уроки і працювати на городі. «Віталій (друг Іванка - **А.М.**) зиркає на чистий город, згадує, що на понеділок не задають нічого. Але мовчить, шкребе нігтем кору з груші» [7]. На основі попередньо сприйнятого тексту і даного епізоду читач робить спроґнозовані автором умовисновки-підтексти щодо певних рис характерів підлітків. Іванко відмовляється йти на екскурсію через батька, але не хоче в цьому зізнаватись. Віталій розуміє, що обставини змушують товариша шукати привід для вмотивування відмови, але не показує цього. Така поведінка героїв свідчить про високу душевну організацію хлопчаків, їх розум, делікатність, товариську вірність.

Як бачимо, логічний підтекст, випливаючи із словесних значень буквально вираженої думки (з урахуванням контексту ситуації), спонукається до об’єктивації (у більшості випадків) вербально. Невербальні способи його

вираження - це різні види замовчувань і так звані «німі діалоги», які, за Метерлінком, і є правдивими, бо саме до них і звернені душі [8].

Сутність емоційного підтексту полягає в тому, що в художньому (чи іншому) тексті, вираженому в письмовій (чи усній) формі, існують не висловлені буквально емоції, які проявляються таким чином: 1) за певною експресією персонажа (співрозмовника) методом «від супротивного» приховується якесь переживання, нерідко протилежного змісту; 2) шляхом використання певних художніх прийомів (тропів зокрема) здійснюється опосередкована інформація читача про авторське ставлення щодо висловленого чи описаного; 3) на смисловому ґрунті тексту (письмового чи усного) формується його так званий емоційний ореол, своєрідний емоційний заряд художніх образів, які являють собою єдність чуттєвого та логічного.

Таким чином, для читача (і не тільки) інформативним є як зміст тексту, так і почуття, що містяться в ньому, оскільки ще Гельвецій у відомій праці «Про людину» підкреслював необхідність хвилювати читача - (зрештою і співрозмовника - **А.М.**) - «силою або <u>вираження</u> або ідей» [9]. У IV частині драматичного твору «Бояриня», наприклад, Леся Українка змальовує вдавану веселість Оксани у розмові з Ганною та її матір'ю і цим підкреслює, між рядками, той стан розпачу та душевного розладу, в якому знаходиться молода жінка, що опинилась на чужині [10]. Чітко вимальоване ставлення митця до вечірньої години передається у підтексті, через порівняння, яке покладене в основу образотворчого засобу вірша Г.Кирпи «Ввечері»:

Пливе хмаринка сиза, наче равлик,
Мов бджілка, наробилася земля.
А вечір дибуляє, як журавлик,
А матіола пахне, як своя [11].

Або згадаймо про ауру трагедії в етюді М.Коцюбинського «Цвіт яблуні», яка пульсує між рядками тексту.

Емоційний підтекст найчастіше виражається у формі асоціацій (за суміжністю, за контрастом, за подібністю), шляхом використання подвійного або метафоричного порівняння чи епітета, іронії, сарказму, уособлення. Дуже часто згаданий різновид сприймається читачем у межах поняття *синестезії*, коли художній образ створюється на рівні зорових і смакових відчуттів, а ці, своєю чергою, асоціативно викликають нові, на рівні інших аналізаторів, і таким чином увиразнюють, доповнюють, збагачують сам образ (В.Іванов, «Кольорові вітри», «Голубі піски»; І.Бунін, «Антоновські яблука»; В.Міщенко, «Слова»).

Одним із важливих засобів утілення емоційного підтексту нерідко буває *психологізм*, коли автор: 1) передає внутрішній стан героя шляхом опису його імпульсивної поведінки, міміко-пантомімічних реакцій і ін. (І.Драч, «Троє яблук циганок»); 2) змальовує особливості амбівалентних переживань персо-

нажа (В.Гуртовенко, «Ти згуба моя. І ти сила моя…»); 3) розкриває сутність рефлексії персонажа (покаяння, молитва), за якою проглядає її прихована мотивація (О.Назарук, «Роксолана», молитва Роксолани); 4) репрезентує внутрішній стан героя через його передчуття, сновидіння (М.Булгаков, «Майстер і Маргарита», сни Маргарити).

Емоційний підтекст також може виявлятись у вербальній та невербальній формах. Прикладом вербально виражених прихованих почуттів (персонажів, автора) є різноманітні вияви психологізму, деякі використані тропи (порівняння, епітети, уособлення). Невербальна форма прояву емоційного підтексту побутує в писемному та усному мовленні.

Невисловлені почуття у процесі спілкування можуть виражатись за допомогою міміки, пози, погляду, тону та тембру голосу, жестів, тактильних прийомів, довільною та мимовільною емоційною експресією. Якщо подібні форми вияву почуттів описані у художньому творі - то такий різновид підтексту можна назвати вербально-невербальним, або умовно невербальним, наприклад:

Очима ти сказав мені: люблю.
Душа складала свій тяжкий екзамен…
Мов тихий дзвін гірського кришталю,
несказане лишилось несказанним [12].
Л.Костенко

Отже, емоційний підтекст слід сприймати передусім як емоційну ауру художнього образу (на різних його рівнях), що доповнює і примножує текстуальну думку. Читач, в свою чергу, відчуває і сприймає цей ореол (позитивний чи негативний) і таким чином гармонійно сприймає і художній образ, і текст в цілому, адже слово служить людям, на думку В.Плєханова, не тільки «для вираження… думок», але й «для вираження почуттів» [13].

Цікавим способом виявлення логічного та емоційного підтексту є формальні засоби, реалізація яких можлива лише у письмово оформленому тексті (різноманітного характеру). Це - пауза; недомовка; замовчування, виражені трикрапкою; еквівалент тексту; розділові знаки; композиція і форма твору і ін., які підсилюють, інколи і виражають приховані думки чи почуття, або вказують на їх наявність. Яскравим прикладом використання недомовок та еквіваленту тексту є твори П.Тичини «Дзвінкоблакитне» та «Записка на концерті». Функція ж розділових знаків як замінників невисловленої думки реалізована Г.Головіним у повісті «Нас хтось зраджує»:

« - Ти жартуєш, Януар? Це тривожить… Яку неприємність ти збираєшся мені повідомити?

Десебр неохоче відірвався від свого заняття.

- Цар Даут визначив День Великого Повернення.

- !!! Хрипко… каркнув Десебр і встав» [14].

Як бачимо, розділові знаки з успіхом замінили негативний зміст невжитого персонажем слова і передали стривожений стан одного з учасників діалога.

Слід зазначити, що саме така реалізація додаткового смислу є чисто невербальною. Усі інші способи - умовно невербальні, оскільки для їх втілення в літературному творі завжди використовується слово.

Як бачимо, аналіз найбільш типових способів об'єктивації логічного та емоційного різновидів підтексту свідчить про надзвичайну складність даного феномена, який в художній літературі виступає одним із дійових засобів створення художнього образу (шляхом збагачення смислу) і має безліч варіантів та можливостей виявлення, а тому потребує подальшого дослідження та аналізу.

Джерела:

1. Брюховецкий В.С. Подтекст // Украинская Советская Энциклопедия. - 2-е изд. - К., 1982. - Т.8. - С.340.
2. Библия. Книга священного писания Ветхого и Нового завета. - Нью-Йорк, 1960. - 1217с.
3. Доблаев Л.П. Логико-психологический анализ текста.- Саратов: Издательство Саратовского университета, 1969. - С.5-25.
4. Лесин В.М. Літературознавчі терміни. Довідник.- К.: Радянська школа, 1985.- С. 157.
5. Шевченко Т. І мертвим, і живим, і ненарожденним… // Кобзар. - К.: Дніпро, 1984. - С.272.
6. Рыбаков А. Дети Арбата: Роман // Дружба народов. - 1987. - №5. - С.68.
7. Кава В.Історія одного велосипеда: Повість та оповідання. - К.: Веселка, 1964. - С.34.
8. Зеринг Л. Метерлинк как философ и поэт. - М., 1908. - С.8-20.
9. Гельвеций К.Л. Труды: В 2 т.- М.: Наука, 1974. - Т.2. - С.404-408.
10. Українка Леся. Бояриня: Драматична поема // Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики XX ст.: У 3-х кн. - Кн.1. - С.141.
11. Кирпа Г. Ввечері // Оксана Верес. Писанка. - К.: Радянська школа, 1992. - С.39.
12. Костенко Л. Сад нетанучих скульптур: Вірші. Поема-балада. Драматичні поеми.- К.: Радянський письменник, 1987. - С.12.
13. Плеханов Г. Избранные философские произведения: В 5 т.- М.: Госполитиздат, 1956. - Т.5. - С.135.
14. Головин Г. Нас кто-то предает: Повесть // Юность. - 1992. - №1. - С.39.

РОЗДІЛ 2

З М І С Т

Розділ 1 ТЕОРЕТИчНі ЗАСАДИ МОДЕРНіЗМУ 3
Григорій ШТОНЬ ФОЛЬКЛОР І МОДЕРН. СУМІСНІСТЬ ХУДОЖНІХ КОДІВ 4
Галина SSСТРУБЕЦЬКА МОДЕРНіЗМ. АВАНгАРДИЗМ. ЕКСПРЕСіОНіЗМ. КОРЕЛцІЙНИЙ АСПЕКТ 9
Катерина СЕРАЖИМ ТЕКСТ І ДИСКУРС МОДЕРНІЗМУ 19
Петро БІЛОУС КОЛАЖ У ДАВНІЙ ТА МОДЕРНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ПРОЗІ 23
Сергій БАБИЧ ДІАЛЕКТИКА «ПОРОЖНЬОГО МІСЦЯ»: РЕЦЕПЦІЯ КУЛЬТУРНОЇ ДАВНИНИ В УКРАЇНСЬКОМУ МОДЕРНІЗМІ 33
Ванда ЧАЙКОВСЬКА ЯВИЩЕ МИСТЕЦЬКОГО СИНТЕЗУ ЯК ВИЯВ МОДЕРНІСТСЬКОГО ДИСКУРСУ 47
Алла МАТчУК ПіДТЕКСТ У ЛіТЕРАТУРі ХХ СТОЛіТТц 51

Розділ 2 ТВОРчіСТЬ ЛЕСі УКРАЇНКИ і МОДЕРНіЗМ 57
Ярослав ПОЛІЩУК НЕСПІВМІРНІСТЬ СВІТІВ: ПРОБЛЕМА чОЛОВічОГО і ЖіНОчОГО У ДРАМАТИчНіЙ ПОЕМі ЛЕСі УКРАЇНКИ «ОДЕРЖИМА» 58
Ірина ЗАХАРчУК ПРОЕКЦІЇ ТА ФУНКЦІЇ АПОКРИФУ В ДРАМАХ ЛЕСі УКРАЇНКИ 69
Рая ТХОРУК ДО ПИТАННц іНТЕРТЕКСТУ «ОДЕРЖИМОЇ» ЛЕСі УКРАЇНКИ 77
Микола СУЛцТИЦЬКИЙ ОСОБЛИВОСТі ХУДОЖНЬОГО МИСЛЕННц ЛЕСі УКРАЇНКИ-ДРАМАТУРГА (НА МАТЕРіАЛі ДРАМИ «БЛАКИТНА ТРОцНДА») 90
Наталія МАЛЮТіНА ФіЛОСОФіц чАСУ В ЕКЗИСТЕНЦІЙНОМУ ПРОСТОРі ДРАМАТИчНОГО ДіАЛОГУ ЛЕСі УКРАЇНКИ «ТРИ ХВИЛИНИ» 97
Алла ДИБА ОСОБИСТіСНИЙ і ТВОРчИЙ ФЕНОМЕН ЛЕСі УКРАЇНКИ. ОКРЕМі СКЛАДОВі, ПРОБЛЕМИ, ДОМіНАНТИ ПРОцВЛЕНЬ 103
Віра ХМЕЛЬ МОРФОЛОГіц «ОСіННЬОї КАЗКИ» ЛЕСі УКРАЇНКИ 116
Анатолій ШЕВчУК АНГЛОМОВНІ ПЕРЕКЛАДИ ПОЕЗІЙ ЛЕСІ УКРАЇНКИ КРІЗЬ ПРИЗМУ МОДЕРНІСТСЬКОЇ ПРАКТИКИ 122

Розділ 3 ТЕКСТИ І КОНТЕКСТИ 129
Наталя ШУМИЛО МОДЕРНіЗМ і ПРОБЛЕМА НАЦіОНАЛЬНОї іМАНЕНТНОСТі УКРАЇНСЬКА ПРОЗА КіНЦц ХІХ – ПОчАТКУ ХХ СТ. 130

Леся ОМЕЛЬчУК МИСТЕЦЬКА ФіЛОСОФіц ЄВГЕНА
МАЛАНЮКА АНТИМОДЕРНіЗМ ТА НОВА МОДЕРНіСТЬ..... 139
Оксана КОНОНЕНКО ТВОРЧІСТЬ ВАСИЛЯ ПАЧОВСЬКОГО
І СТАНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО СИМВОЛІЗМУ 144
Наталія МУШИРОВСЬКА НАЦіОНАЛЬНА іСТОРіц
цК ОСНОВА ТВОРчИХ ПОШУКіВ ВАСИЛц ПАчОВСЬКОГО
У МіСТИчНОМУ ЕПОСі «ЗОЛОТі ВОРОТА» 151
Наталія БУРКАЛЕЦЬ ГРИГОРІЙ КОСИНКА і КНУТ ГАМСУН: іНТЕРТЕКСТУАЛЬНіСТЬ В
РАМКАХ
ЛіТЕРАТУРНОї ТРАДИЦІЇ 165
Василь БУРЧЕНЯ РОМАНІСТИКА РОМАНА ІВАНИЧУКА:
ІНТЕРПРЕТАЦІЯ МИНУЛОГО..... 171

Розділ 4 ПИТАННSS ПОЕТИКИ 175
Лідія ҐОЛОМБ МІСТИЧНІ ВИМІРИ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ
У ЗБІРЦІ ПОЕЗІЙ ФЕДОРА ПОТУШНЯКА
«ТЕРЕЗИ ВІЧНОСТІ» 176
Тетяна САцПіНА ХРОНОТОП ДОРОГИ В КОНТЕКСТІ
ІМПРЕСІОНІСТИЧНОЇ ПОЕТИКИ
МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО 182
Богдан КИР'цНчУК НОВЕЛА МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО
«СОН»: ГЕРМЕНЕВТИЧНИЙ АСПЕКТ 190
Валентина БАРчАН ОСОБЛИВОСТі ПОЕТИКИ ЗБіРКИ
«СКИТСЬКі ВОҐНі» ТОДОСц ОСЬМАчКИ 198
Оксана БОцРчУК «НЕОКЛАСИчНА» ПРОЗА ВІКТОРА ДОМОНТОВИчА цК РіЗНОВИД МОДЕРНіЗ
205
Ганна ШВЕЦЬ ПОНцТТц МОДЕРНіЗМУ В ЕСЕЇСТИЦі
ВАСИЛц БАРКИ..... 214

Розділ 5 ЛІТЕРАТУРНІ ПОСТАТІ 221
Любов ПОЛІЩУК РЕЦЕПЦІЯ ТВОРЧОСТІ НАДІЇ КИБАЛЬЧИЧ:
ДО ПРОБЛЕМИ ГЕТЕРОГЕННОСТі УКРАЇНСЬКОї ЛіТЕРАТУРИ
КіНЦц XIX - ПОчАТКУ XXСТ. 222
Ігор РАСЮКТИП «ДИЗГАРМОНІЙНОЇ» ОСОБИСТОСТІ У ДРАМІ ВОЛОДИМИРА ВИННИчЕНКА
«ДИЗГАРМОНІц» 228
Анфіса ГОРБАНЬ МОДЕРНіЗМ цК ПРАВО
НА СУБ'єКТИВНіСТЬ: НА МАТЕРіАЛі МАЛОї ПРОЗИ ВОЛОДИМИРА ВИННИчЕНКА 2
Мирослава КРУПКА НЕОРОМАНТИчНИЙ ДИСКУРС
У ХУДОЖНЬОМУ ОСВОєННі ОЛЬГИ КОБИЛцНСЬКОї..... 245
Лариса ЖИЖчЕНКО ОЛЬГА КОБИЛцНСЬКА ТА її ФЕМіНіЗМ 251

ПРО АВТОРіВ ..□ 260

Наукове видання

УКРАЇНСЬКИЙ МОДЕРНІЗМ ЗІ СТОЛІТНЬОЇ ВІДСТАНІ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ФІЛОЛОГІЇ. ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

Збірник наукових праць
Рівненського державного
гуманітарного університету.
Вип. X, спеціальний. - Рівне: РДГУ, 2001. - 268с.

Упорядкування та наукове редаґування:

Ярослав ПОЛІЩУК
Рая ТХОРУК
Ірина ЗАХАРЧУК

Верстка: Олег ЗЕНЬ

**Друкується за ухвалою Вченої ради
Рівненського державного гуманітарного університету**

У збірнику вміщені статті учасників Всеукраїнської наукової конференції «Український модернізм зі столітньої відстані». що відбулася 26-27 квітня 2001 року в Рівненському гуманітарному університеті. Теми поданих публікацій стосуються актуальних завдань дослідження української літератури кінця XIX - XX століть. Матеріали збірника можуть бути використані науковцями, студентами, вчителями-словесниками.

УКРАЇНСЬКИЙ МОДЕРНІЗМ ЗІ СТОЛІТНЬОЇ ВІДСТАНІ. Актуальні проблеми сучасної філології. Літературознавство. Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету. Вип.X. спеціальний. - Рівне: РДГУ, 2001. - 268с.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31. Рівненський державний гуманітарний університет. Каб. 404 (Кафедра української літератури)

Віддруковано в інформаційно-видавничому відділі
Рівненського державного гуманітарного університету:
33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31.